

Dva brata

V nekem ameriškem mestu sta živila prav zlobna brata. Bila sta silno bogata in sta si z denarjem lahko zagotavljala tajnost svojih krivih poti. Hodila pa sta v isto cerkev in sta bila na zunaj vedeti skoraj popolna kristjana.

Ko je šel stari domači župnik v pokoj, ga je zamenjal mlad duhovnik, ki je kmalu spoznal, kaj se skriva za navidezno zglednostjo obeh bratov. Bil je pa tudi dober govornik, pošten pri opravljanju svojega poslanstva in vedno bolj priljubljen med ljudmi, tako da jih je vedno več prihajalo v cerkev. Tudi župnijska dvorana je postala premajhna in sklenili so postaviti novo, za kar so sprožili nabirko.

Prav tedaj pa eden od obeh omenjenih bratov umre. Drugi brat gre dan pred pogrebom do duhovnika in mu ponudi ček, na katerem je bila izpisana ravno tolikšna vsota, kot so jo potrebovali za novo dvorano.

»Ček vam izročim, vendar pa s pogojem,« skuša izsiljevati župnika. »Med pogrebnim obredom morate reči, da je bil moj brat svetnik.«

Župnik mu po kratkem premisleku obljubi in dobi ček, ki ga takoj vnovči.

Naslednji dan pa je med pogrebom takole govoril o rajnem:

»Bil je slab človek, varal je ženo, zanemarjal družino in goljufal pri poslih,« je začel naštevati "vrline" pokojnika. Potem ko je dodal še marsikatero nečednost iz njegovega življenja, pa je na koncu sklenil svoj nagovor z besedami:

»Kljub vsemu temu pa je bil, če ga primerjamo z njegovim bratom, pravi svetnik.«